

Thor,
zeul
tunetului
cel
nerod

Thora,
prințesa
cu
dragonul

Ragnar,
vikingul
cel puternic

Skadi,
uriasa cea aprigă
la mânie

⇄ TRANK SCHWIEGER ⇄

Autorul

EU, ODIN, și VIKINGII sălbatici

Zei și eroii
povestesc

Odin,
Marele
BOSS

→ ←
-TRANK SCHWIEGER-

Eu, ODIN,
și VIKINGII
sălbatici

→ zeli și eroii povestesc ←

Ilustrații:

Ramona Wultschner

Traducere:

Mariana-Virginia Lăzărescu

NICULESCU **kids**

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea literară din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integritate și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Grupul de Interes „Traducătoare Traducători” (Literaturhaus Wien), din însărcinarea Ministerului Federal pentru Artă, Cultură, Serviciu Public și Sport al Republicii Austria, Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului Principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia, Ministerul Culturii din România, Ministerul Culturii din Muntenegru, Ministerul Culturii din Republica Macedonia de Nord, Ministerul Culturii din Republica Bulgaria, Târgul de Carte de la Leipzig, precum și Fundația S. Fischer.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Odin, și vikingii sălbatici : zei și eroii povestesc / Frank Schwieger ; il.: Ramona Wultschner ;

trad.: Mariana-Virginia Lăzărescu. - București : Editura Niculescu, 2021

ISBN 978-606-38-0551-6

I. Wultschner, Ramona (il.)

II. Lăzărescu, Mariana-Virginia (trad.)

087.5

© 2019 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, ODIN, UND DIE WILDEN WIKINGER. Götter und Helden erzählen nordische Sagen*
von Frank Schwieger, mit Illustrationen von Ramona Wultschner

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0551-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

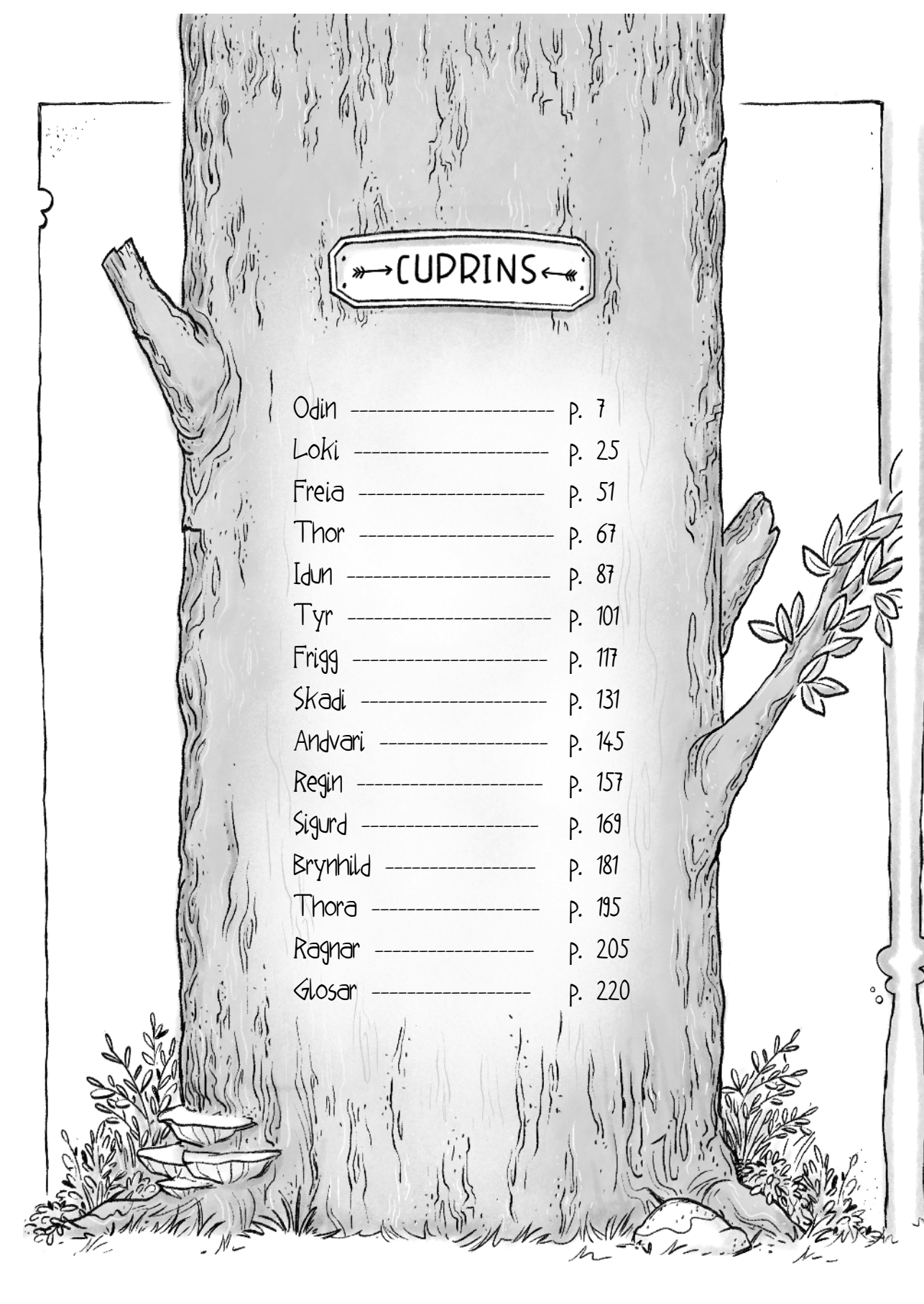
PREFAȚĂ

Știi care e cel mai nasol lucru ce ți s-ar putea întâmpla? Nu, nu un patru la extemporalul la mate. Și nici un picior rupt sau un pupic lipicios de la Tanti Erna, pe care nu poți s-o suferi deloc. Cel mai și cel mai nasol lucru este să te uite lumea, să nu se mai gândească nimeni la tine, să nu mai creadă nimeni în tine. Groaznic, nu-i așa? Înfriorător! De nesuportat!

Și tocmai asta mi s-a întâmplat mie. Chiar mie, Marele Boss, puternicul rege al tuturor zeilor, Odin. Și când te gândești că eu am creat lumea, am domnit peste ea așa de mult timp și am trimis nenumărați uriași și monștri în lumea celor morți! Dar, din fericire, împărtășesc aceeași soartă cu mulți alți zei! Din timpuri străvechi trăim aici sus în Asgard, în împărăția noastră – și de aproape o mie de ani nu ne mai bagă niciun om în seamă. De-a dreptul frustrant. Mai degrabă aș fi preferat un patru la mate sau aș fi lăsat-o pe ener-vanta aia de Tanti Erna să mă pupe.

Dar acum, basta! I-am chemat pe cei mai mari zei și pe cele mai mari zeițe la o adunare – noi, cei de-aici, de sus, numim așa ceva un Thing – și le-am cerut să-și aștearnă pe hârtie aventurile. Am călătorit chiar până în împărăția lui Hel, înfricoșătoarea zeiță a morții, și i-am rugat pe câțiva eroi de pe-acolo să facă același lucru. În cele din urmă am încălecat pe curcubeu și am coborât în lumea voastră și am pus într-un loc acele pagini multe. Dacă vei ține cândva această carte în mâinile tale, înseamnă că cineva dintre voi le-a găsit. Dar de s-o mai întâmpla vreodată ca noi, zeii, să fim dați uitării, îl voi trimite pe Thor să vă facă lumea voastră amărâtă bu-căți-bucățele cu ciocanul lui! Pe-asta te poți bizui!

ODIN

»→ CUPRINS ←«

Odin	-----	p. 7
Loki	-----	p. 25
Freia	-----	p. 51
Thor	-----	p. 67
Idun	-----	p. 87
Tyr	-----	p. 101
Frigg	-----	p. 117
Skadi	-----	p. 131
Andvari	-----	p. 145
Regin	-----	p. 157
Sigurd	-----	p. 169
Brynhild	-----	p. 181
Thora	-----	p. 195
Ragnar	-----	p. 205
Glosar	-----	p. 220

T H O R

MJÖLLNIR,
ciocanul meu,
poate să turtească
și MUNTII!

Pot înfuleca
2 BOI
dintr-o dată.

Sunt
neînchipuit
de puternic

... și ...

MEGINGJARD,
centura mea
fermecată,
mă face
și mai puternic!

Carul meu
este tras de

2 BOI tapi

ZEUL TUNETULUI
CEL NEROD

ACESTA SUNT EU

← **THOR** →

„ZEUL TUNETULUI”
cel *nerod*

MĂ PRICEP = FOARTE = BINE

să-l mănuiesc pe MJÖLLNIR, ciocanul meu cel renumit, și să plec cu el la vânătoarea de uriași prostănaci.

NU-MI PLĂCE ABSOLUT DELOC

să zac, nefăcând **NIMIC**. Mi se pare ceva îngrozitor.

CEL MAI MULT ÎMI PLACE

să gonesc prin **Midgard**, pe vreme rea, în carul meu zburător tras de **2** tapi și să-mi fac de cap de-a binelea. Să știi că atunci când **tună** și **fulgeră**, **EU** tocmai cutreier cerul.

* MI-E TARE CIUDA *

că uneori nu mă pot opri din băutul miedului. Odată s-a întâmplat să pun **tot** ținutul Asgard în **MARE** pericol, însă despre asta îți voi povesti imediat...

ȘTIAI CĂ...

ziua de **JOI** este denumită după mine? Eu nu sunt numai un temut zeu al războiului, ci și zeul vremii, al **tunetelor** și al **fulgerelor**. În limbile scandinave, ziua de joi se numește **TORS DAG**, iar în engleză **THURSDAY**.

Povestea mea

Trebuie să știi că există fel de fel de uriași. Unii sunt proști, vulgari și sluiți. Aceștia îmi face o deosebită plăcere să le sfărâm țestele cu ciocanul meu Mjöllnir. Însă există și din aceia care sunt cumsecade și nu-s deloc bătuți în cap. Tatăl meu, Odin, este de părere că noi, Asii, am face bine să ne întovărim cu acești uriași și să încheiem pacea o dată pentru totdeauna. El însuși a încercat asta de nenumărate ori, însă fără folos. Dar eu nu pot spune că sunt tare trist din această cauză. Închipuiește-ți că între Asi și uriași ar domni pacea veșnică. Ce aș face eu toată ziua, împotriva cui aș mai ridica eu ciocanul? Ar putea fi destul de plicticos.

Odin îmi vânduse un pont: uriașul Thrym, unul din aceia cumsecade, cu el ți-ai putea petrece o seară în mod plăcut. Poate chiar să-i scape câte un secret despre colegii săi uriași, sau eventual să-i convingă să încheie pacea cu noi. Thrym asta e un fel de rege al uriașilor și are un cuvânt greu de spus acolo în Jötunheim. Așa se numește ținutul din Utgard unde locuiesc uriașii.

Atunci când Odin mi-a povestit toate acestea, mi-am zis în sine mea: ei bine, încercarea moarte n-are. Așadar, l-am invitat pe Thrym asta la mine acasă. Și, într-adevăr, a acceptat invitația, ba chiar a promis să vină cu gând de pace și complet neînarmat. A dat chiar de știre că se bucură enorm să petreacă o seară veselă chefuind cu puternicul zeu al tunetului. Miedul din Asgard este vestit până în Jötunheim. Era un lucru îmbucurător! mi-am zis.

Odin a avut grijă ca puntea curcubeului să fie deschisă în ziua aceea, astfel încât uriașii să poată trece peste ea. E de la sine înțeles că Thrym nu a venit de unul singur, era însoțit de jumătate din familia lui și de o șleahță întreagă de amici. Le-am urat tuturor bun venit

în modestul meu cămin. Sala mare de festivități Bilskirnir era frumos împodobită, de asta se ocupase soața mea Siv: multe duzini de bănci și de mese fuseseră așezate în rânduri lungi, pe podea zăceau împrăștiate flori proaspete, iar de pereți erau atârnate ghirlande colorate. Lui Thrym i se oferise locul de onoare între Siv și mine. Din când în când arunca o otheadă spre părul auriu al lui Siv.

— Ce nevastă frumoasă ai! a rostit el în șoaptă, când se făcuse deja târziu și după ce se goliseră câteva butoaie cu mied. Și ce păr are! De parcă ar fi numai și numai din aur.

Am schițat un zâmbet. Pasămite povestea cu părul cel nou al lui Siv nu ajunsese încă până în Jötunheim.

— Cum stă treaba cu tine? l-am întrebat. Pari încă a fi holtei.

Thrym a dat din cap și a oftat din greu.

— Nu mi-am găsit încă aleasa. La noi în Jötunheim... Deci, uriașele... Cum să-ți explic? Păi, nu sunt toate așa de frumoase ca soția ta. Sau ca Freia.

A arătat cu capul spre zeița dragostei care ședea doar la câteva mese distanță, cufundată într-o discuție aprinsă cu Loki.

— Ah, am spus, punându-i lui Thrym mâna pe umăr. Cu siguranță că ai să găsești și tu cât de curând o femeie. Orice sac își are peticul, vorba aceea.

— Tot ce-i posibil, a răspuns el, luându-și cornul de băut și golindu-l dintr-o sorbire.

Foarte curând, buna dispoziție a lui Thrym se făcea tot mai vizibilă. Cu cât bea mai mult, cu atât se binedispunea mai tare. Tot mai des închina în sănătatea mea, tot mai des ridicam și eu cornul de băut și-l goleam, aidoma uriașului, dintr-o sorbitură. Nu care cumva să se cheme că un uriaș poate să bea mai mult vin din miere decât vestitul zeu al tunetului. Vai, vai, de n-aș fi fost atât de nesăbuit în seara aceea! De n-aș fi tras atâta la măsea!

Se crăpase de ziuă când cei din urmă musafiri au părăsit sala. Nevastă-mea Siv era de mult în pat. Am mai golit încă un ultim corn plin cu mied împreună cu Thrym, când... Ei bine, la drept vorbind, habar nu am ce s-a mai întâmplat atunci. Pesemne că pur și simplu mi-a căzut capul pe masa din fața mea și am adormit pe loc. M-am trezit cândva după-amiază, poate de la gălăgia pe care o făceau slujnicele noastre în timp ce strângeau și dereticau. Totul era într-o vraiște de nedescris. Mesele și băncile erau răspândite de-a valma prin sală, multe fuseseră răsturnate. Pe podea erau împrăștiate talgere și tacâmuri, chiar și mormane de resturi de mâncare. Capul îmi vâjâia îngrozitor. Aveam impresia că un pitic sălășluia în el și lovea din răspuțeri cu un ciocan puternic într-o nicovală. Au, au!...

Fiindcă veni vorba de ciocan... Oare unde o fi Mjöllnir? Mi-am rotit privirea. Cu o seară în urmă îl avusesem cu siguranță la mine. Nu știi ce te paște atunci când îți vine un uriaș în casă. Mă încinsesem și cu centura fermecată Megingjard, care îmi dubla puterile-mi uriașe. Mi-o procurasem de curând de la pitici. Paza bună trece primejdia rea, vorba ceea. Poate că, într-o bună zi, Mjöllnir nu-mi va mai fi de ajuns. Pe acesta îl ascunsesem cu o seară înainte sub jilțul meu, astfel încât Thrym și ceilalți uriași să nu-l poată zări. De acolo l-aș fi putut lua la o adică în orice moment, în caz că s-ar fi iscat o gălceavă. Dar, slavă cerului, n-a fost cazul.

Simțeam cum mi se înmuiașeră picioarele când m-am ridicat și m-am uitat sub scaun. Nu era nimic acolo, absolut nimic! Dintr-o dată, gura mi s-a uscat și mâinile au început să-mi tremure. Mjöllnir dispăruse! Țsta nu era ghinion, era o catastrofă! Oare să mi-l fi luat Thrym sau vreun alt uriaș? Nici nu-mi puteam închipui așa ceva.

De îndată am chemat la mine toți argații și toate slujnicele. Împreună cu soția și cu fiica mea au întors toată casa pe dos și au scotocit prin toate cele cinci sute patruzeci de încăperi. Eu însumi

m-am uitat în toate ascunzișurile pe care le pregătisem pentru Mjöllnir. Totul a fost însă zadarnic, ciocanul era de negăsit. Ce-ar fi trebuit să fac, ce-ai fi făcut tu într-o asemenea situație delicată? De bună seamă că ai fi alergat degrabă la taică-tu și l-ai fi rugat spăsit să-ți dea un sfat. La fel am făcut și eu.

Așadar m-am dus la Odin și i-am spus păsul meu. Firește că s-a supărat foc și a început să suduie așa de tare, de se zgâlțâiau toate bârnele din clădirea lui numită Gladsheim. Dar s-a liniștit curând, știind că acum trebuia să se acționeze rapid. Fără Mjöllnir, tot ținutul Asgard era în mare pericol. Dacă ciocanul a căzut într-adevăr în mâinile uriașilor, atunci o mare nenorocire ne amenința pe toți. Nici nu-ți poți imagina ce ar putea face cu el!

Odin a poruncit să fie chemat Loki. Îl considera un sfetnic isteț, drept care i-a relatat problema noastră.

— Ce propui? l-a întrebat. Să-i trimit pe toți Asii în căutarea lui? Și pe walkirii? Oastea mea formată din morți reînviați?

Loki a dat din cap în semn că nu e de acord și a spus:

— Asta ar produce o vâlvă mult prea mare. Dacă am face tăărăboi, uriașii ar intra imediat la bănuieli. Nici n-ar trebui să batem darabana, căci asta ar isca neliniști în Asgard. Nu, deloc, am o idee mult mai bună. Ce părere aveți dacă m-aș duce în zbor până în Jötunheim și m-aș uita acolo prin cotloane? Într-o misiune secretă, ca să zic așa. Poate reușesc să aflu ceva.

Eu am găsit c-ar fi o idee bună, însă Odin s-a încruntat cuprins de îngrijorare.

— Cândva ai fugit din Jötunheim, a spus el. Nu crezi că uriașii vor intra la bănuieli când or vedea că-ți faci apariția acolo?

Loki a ridicat din umeri.

— Cred că ar fi și mai bănuitori dacă și-ar face Thor apariția pe-acolo. Sau chiar tu, atotputernicule Tată a toate cele.

— Dar cum ai de gând să zbori până în Jötunheim? a întrebat Odin. Vrei să te prefaci din nou într-un țânțar?

— Nu, asta mi-ar lua prea mult timp. Am s-o întreb pe Freia dacă-mi împrumută pelerina ei din pene de șoim.

Zeița dragostei avea o pelerină vrăjită. Nu ne-a spus niciodată de unde o avea. Presupun însă că era dintr-un atelier al piticilor. De cum îți puneai pe spate această pelerină, te transformai într-un șoim și puteai zbura ca o pasăre prin văzduh. Eu n-am încercat-o niciodată, că doar am carul meu cu ajutorul căruia gonesc prin ceruri.

— Atunci fie! a grăit Odin. Loki va zbura până în Jötunheim și va căuta acolo ciocanul lui Thor. Cel mai bine să începi a căuta la Thrym.

Freia nu a avut nimic împotriva să-i dea cu împrumut pelerina. I-a destăinuit lui Loki că i-ar fi dat-o și de-ar fi fost numai și numai din aur. Să fi fost oare îndrăgostită de Loki? Nu am de unde să știu. Nici măcar nu l-a întrebat pentru ce-i trebuie.

Întors în Gladsheim, Loki și-a pus pelerina pe umeri. Nici nu s-a încheiat bine la toți nasturii, că s-a și transformat într-un șoim. Arăta splendid. Penajul capului era cenușiu, pe corp și pe aripi străluceau nuanțe cafenii și aurii, iar coada îi era tuciurie. I-am urat cu toții mult noroc. De cum și-a întins aripile, și-a luat zborul și-n clipa următoare era cât un punct în înaltul cerului.

Zilele ce au urmat au fost pentru mine chinul din lume. Nu puteam îmbraca nimic, nu puteam așipi, umblam încolo și-ncoace ca un bezmetic mormăind și bombănind. După un timp, Siv devenise atât de nervoasă din cauza mea și a proastei mele dispoziții, încât era de părere că ar fi mai bine să mă duc în Valhalla, în sala cea mare a lui Odin, și să mă iau la bătaie cu morții reînviați. Poate asta mă va face să mă gândesc și la altceva. Am găsit că-i o idee

excelentă! Tocmai când mă pregăteam de drum am zărit în înaltul cerului, deasupra ținutului Asgard, un șoim. Țsta trebuie să fie Loki!

Șoimul a venit în picaj în direcția arborelui lumii Yggdrasil, care se află în centrul ținutului Asgard. A aterizat pe una din crengile lui cele mai puternice. M-am repezit spre copac și am așteptat ca Loki să-și dea jos de pe umeri pelerina de șoim. Mi-a aruncat-o în brațe, a coborât din frasin și s-a postat rânjind cu gura până la urechi în fața mea.

— Ce-i? L-am întrebat nerăbdător. De ce ești așa de bucuros? L-ai găsit pe Mjöllnir?

Loki a început să clatine din cap.

— Nu-ți pot da un răspuns clar la întrebarea ta.

— Cum adică? Hai, spune o dată!

— Thrym l-a luat. Cel puțin, așa mi-a zis el. Era foarte bine dispus când am aterizat în curtea lui. Se vedea că se așteptase ca unul dintre noi, Asii, să vină. Mi-a spus că tu ai adormit la un moment dat în timpul ospățului, ai mai băut un corn cu mied, după care ți-a căzut capul pe masă, lovind-o cu putere.

— Tot ce se poate, am mormăit eu. Acum știam în sfârșit de ce mă durea fruntea atât de tare. Dar ce s-a întâmplat cu Mjöllnir?

— Thrym tocmai dăduse să plece, când a zărit sub jilțul tău ceva strălucitor care i-a stârnit curiozitatea, s-a uitat mai atent și l-a zărit pe Mjöllnir. N-a stat mult pe gânduri și l-a luat cu el.

— Nemernicul! Cum de nu i l-ai cerut înapoi?

— Ba i l-am cerut. Însă Thrym a pufnit în răs, spunându-mi că l-a îngropat adânc în pământ. Undeva prin Jötunheim.

— Pe toți dracii și vârcolacii! am suduit eu. Suntem pierduți! Odată și-odată, nemernicul ăla îl va dezgropa și se va război cu noi.

— Nu, nu suntem pierduți, a spus Loki zâmbind. Thrym este gata să ni-l dea înapoi.

— Pe bune? am strigat eu mirat. Pur și simplu?

— Firește că nu. Cere ceva în schimb.

— Era de așteptat. Ce anume vrea? Pesemne că mormane de aur și de argint.

— Nici vorbă, are destule bogății, a dat el a înțelege. Pretinde să i se dea o femeie.

M-am încruntat.

— Una anume?

Loki a dat din cap în semn că da.

— Hai, spune o dată! I-am zorit eu. Ce femeie își dorește?

Loki și-a șters bărbia cu mâna. Nu-mi era deloc clar ce se petrece în mintea lui. Era cât p-aci să cred că toată povestea asta îi face chiar o mare plăcere.

— Ei bine, a spus Loki cu jumătate de gură. Cum să-ți explic? Uriașul ăsta se vede că are gust. Vrea să se însoare cu Freia. Pasămite s-a îndrăgostit de ea la petrecerea dată de tine. Dacă încuviințăm să i-o dăm pe Freia de nevastă, atunci ni-l dă înapoi pe Mjöllnir. Mi-a făgăduit.

M-am dat îngrozit un pas înapoi. Freia era frumoasă ca o cadră, nici nu-ncăpea vorbă. Poate chiar cea mai frumoasă Asă. Însă nu numai că era frumoasă, era și tare mândră. Și foarte mofturoasă. Nu se măritase până atunci, în ciuda faptului că o curtaseră o sumedenie de zei. Oare să fie dispusă să se mărite cu un uriaș, ba mai mult, chiar să se mute cu el în Jötunheim? Trebuia s-o întrebăm.

— Eu n-am s-o întreb! Poți s-o faci tu, a spus Loki râzând. Ne întâlnim la Odin în Gladsheim.

Am simțit că mă ia cu rău de la stomac în timp ce mă strecuram spre Folkwang. Am bătut la ușă, Freia a deschis, iar eu i-am povestit fără ocolișuri tot ce se întâmplase. Și ce ar putea ea face pentru mine, ba nu, pentru tot ținutul Asgard, pentru toți zeii și toate

zeițele. Freia s-a făcut deodată roșie ca para focului în obraji, în timp ce ochii ei de un albastru luminos s-au îngustat de tot. Și apoi a izbucnit. A urlat și a țipat și m-a ocărât atât de tare, încât toți vecinii s-au năpustit într-o suflare la porțile caselor lor. Nu o mai văzuseră niciodată până atunci pe zeița dragostei într-o asemenea stare. Nu, nici nu-ți pot enumera toate vorbele pe care mi le-a aruncat în cap. Mai bine să nici nu cunoști asemenea cuvinte. Prostovan bețivan, tăntălău barosan tunător și cap sec cu barbă roșcovană erau ocările cele mai inofensive ce mi-a fost dat să-mi audă urechile. După care mi-a trântit ușa-n nas. Cu așa o forță de s-a cutremurat întregul Folkwang.

Ei bine, nu mai era nimic de făcut. Asta era limpede. M-am dus iar în Gladsheim. Era un drum scurt ce putea fi străbătut pe jos. Odin m-a primit cu o figură împietrită. Loki îi povestise totul. Odin prevăzuse că Freia nu va încuviința să se mărite cu un uriaș. Nici n-ar fi putut să i-o ia în nume de rău.

— Voi cere o adunare populară, un Thing, a decis Odin, după ce îi povestisem cum a reacționat Freia. Mâine la amiază ne vom aduna sub ramurile arborelui Yggdrasil.

Crede-mă, nu mi-a fost deloc ușor. Îmi venea să intru în pământ de rușine când a trebuit să le povestesc a doua zi tuturor zeilor și zeițelor veniți la adunare despre nenorocirea mea. Poți să-ți imagi-nezi că toate comentariile lor nu erau prea prietenoase. Îndeosebi Freia îmi arunca uitături tăioase. Îmi ațintisem spăsit privirea în pământ, sperând ca, în cele din urmă, să-i vină cuiva o idee bună.

— Ce părere aveți? a strigat Odin să-l audă toată adunarea. Cum putem ieși din acest bucluc? Vă cer să-mi dați sfaturi bine cumpă-nite.

Numaidecât s-a iscat o dispută aprinsă. Unii erau de părere că n-ar trebui să pierdem nicio clipă și că trebuie să-i atacăm de îndată

pe uriași. Alții socoteau că ar fi mult prea periculos, mai cu seamă că ne lipsea arma noastră cea mai bună. După multe discuții înfocate a luat cuvântul Heimdall, paznicul zeilor din Asgard.

— Ascultați la mine! a strigat el din răspuțeri. Socot că acela care ne-a vârat în beleaua asta să ne și scoată din ea. Zicând acestea, și-a ațintit privirea spre mine. Toți ceilalți au încuviințat.

— Thrym și-o dorește pe Freia mireasă, a continuat Heimdall. Și pe ea o va primi.

Freia a încercat să se împotrivescă, însă Heimdall i-a făcut semn să se liniștească.

— Bineînțeles că nu pe adevărata Freia, a spus el. Nu putem să-i cerem ei una ca asta. La urma urmei, ea nu poartă nicio vină pentru nenorocirea asta. Dar lui Thrym i se poate da o Freia falsă.

Heimdall și-a luat un răgaz și m-a privit zâmbind. Oare ce avea de gând?

— Propun ca dragul nostru Thor să se deghizeze în mireasă și să se ducă în Jötunheim, a grăit el. Acolo se poate cununa cu amicul său, uriașul, și dacă izbutește, îi sustrage ciocanul.

Am rămas cu gura căscată. Ce a glăsuțit acesta? Să mă căsătoresc cu un uriaș și, pentru asta, să mă deghizez într-o mireasă? N-am apucat să zic nimic, că zeii și zeițele au și izbucnit în hohote de râs, găsind că ideea lui Heimdall este grozavă. M-au condus – fără ca eu să mă pot împotrivi în vreun fel! – înspre Folkwang, unde m-au băgat în vestiarul cu straietele zeiței Freia. Ei, da' ce spun eu, vestiarul era ditamai sala, în care, în nenumărate dulapuri, atârnav mii și zeci de mii de veșminte, unul mai frumos ca altul. Erau aici peste o duzină de oglinzi. De asemenea, o toaletă uriașă care servea pentru fardat, mare cât jumătate din ținutul Asgard.

Nici nu mi-am putut da seama ce se întâmplă cu mine. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Barba trebuie dată jos, am auzit pe cineva spunând. Să fi fost Freyr? Nu l-am putut recunoaște în zarva produsă în jurul meu. Zeci de Asi se strânseseră în vestiarul zeiței Freia și se amuzau copios.

— În niciun caz, am strigat și mi-am acoperit fața cu palmele ca să mă apăr. Barba era toată mândria mea, niciun zeu din tot ținutul Asgard nu avea una mai frumoasă. Era roșie ca focul, aidoma părului meu.

— Atunci va trebui să porți un vâl, a spus Loki rânjind. Altminteri Thrym te va recunoaște imediat.

— Mă va recunoaște după voce, am ripostat eu. Cu sau fără vâl.

— Am aici o licoare, a spus Odin, care se alăturase lui Loki și rânjea aidoma lui Loki. O völva, una din femeile acelea înțelepte, mi-a dăruit-o cândva. O dușcă este de-ajuns ca glasul tău să devină dulceag ca al unei privighetori.

— Pe vecie? am întrebat îngrozit.

— Doar pentru câteva zile, a răspuns Odin. Fii fără grijă!

— Ai încercat-o vreodată?

— Nu, a spus Odin rânjind. Dar am încredere în această völva. Licoarea își va face mai mult ca sigur treaba.

Cum să nu-mi fac griji? Și încă cum! Ce or să creadă uriașii, chiar și oamenii, despre mine, când voi coborî cu Mjöllnir în mână din carul meu din care slobozesc tunetele, vorbindu-le cu glas ciripitor? S-ar tăvăli de râs și nu m-ar mai lua în serios. Dar nici n-am avut timp să-mi duc bine gândul la sfârșit, că dragii mei colegi zei m-au și dezbrăcat până la izmene. Mi-au luat până și centura fermecată Meginjard de la brâu și mi-au pus o rochie de mireasă de culorile florilor de vară timpurie dintr-o poiană. Cât ai zice pește, aveam pe cap o bonetă și pe chip un vâl. Și-atunci a pășit Freia în fața mea. Ținea în mână vestitul ei colier Brisingamen. Era din aur curat, bătut cu nenumărate nestemate, iar în mijloc trona un rubin roșu – cea

mai frumoasă podoabă din lume. Se zvonea că patru pitici au făurit-o timp de câteva luni.

— De nu mi-o vei aduce înapoi, vei fi pierdut, mi-a șoptit Freia în ureche în timp ce-mi punea podoaba la gât. Îți jur.

Nu aveam motiv să mă îndoiesc de vorbele ei.

— Te voi însoți, a spus Loki. Orice mireasă are nevoie de o domnișoară de onoare. Să mi se aducă o rochie. Și un văl mare. Nu-mi strică nici o dușcă din licoarea ta, Odin!

Tot nu-mi venea să dau crezare la tot ceea ce se petrecea acolo, dar m-am lăsat purtat fără a mă împotrivi. N-aveam încotro. Nutream speranța că ceea ce va urma avea să izbutească.

Nu după mult timp ședeam cu Loki în carul meu din care slobozesc tunetele, o mireasă și domnișoara ei de onoare. Din fericire, aici afară nu erau oglinzi. Cineva adusese cei doi țapi, care îmi trăgeau de fiecare dată carul și i-a înhămat. Odin ne-a dat sticluța cu licoarea fermecată. Și acum eram gata de drum. Loki trimitea bezele mulțimii adunate în jurul nostru, distrându-se copios. Eu mă simțeam, pur și simplu, penibil. Am apucat hățul, am plescăit din limbă și țapii au luat-o repede din loc. Au sărit scânteii, au bubuit tunete atunci când carul meu s-a ridicat în aer și, într-o clipită, am dispărut de sub privirile Asilor.

Era cale lungă până în ținutul Jötunheim, însă carul meu era foarte iute. Iar eu eram tare prost dispus, drept care îmi mânam întruna țapii. Oamenii se vor fi mirat de vijelia cumplită ce se iscase în acea zi pe cer. Tot drumul am slobozit neconținut fulgere și tunete. Abia când am trecut în zbor granița ținutului Utgard m-am oprit. Am aterizat în apropierea casei lui Thrym și am ascuns carul și țapii într-o peșteră. Restul drumului l-am parcurs pe jos. În mers, am tras câte o dușcă din sticluța lui Odin și, ce să vezi, a avut un efect imediat.

